

Plan B

Revolutie van het systeem voor een daadwerkelijke nieuwe orde

Door **Andreas Popp** en **Rico Albrecht**

Deze tekst is vertaald uit het Duits, zie opmerkingen onderaan.

Inleiding

Stelt u zich eens voor dat er vermogensbelasting bestaat! Deze vermogensbelasting wordt berekend naar vermogen, en wel zo, dat iemand die twee miljoen euro heeft, meer opbrengst uit deze belasting krijgt dan iemand die slechts één miljoen heeft. Aan de andere kant moeten allen, die geen vermogen hebben ieder jaar 10.000 euro vermogensbelasting betalen.

Wij denken, dat iemand die zich in het openbaar achter een dergelijke vermogensbelasting zou scharen, niet bijzonder veel draagvlak onder de bevolking zal ondervinden. Dit lukt echter wel, als men deze vermogensbelasting zeer onopvallend gestalte geeft en in een mechanisme verbergt dat bijna niemand doorziet.

Precies zo een mechanisme wordt ons al heel lang opgelegd, echter, we noemen het geen vermogensbelasting, maar geldsysteem. Los van alle belastingpolitieke overdenkingen is precies dit effect vast in ons geldsysteem ingebouwd. Dit bewerkstelligt alleen al door zijn structuur, die ooit willekeurig vastgelegd werd, een enorme, altijd groeiende geldstroom van vlijtig naar rijk. Deze overdracht is een gevolg van het rentedragende geldsysteem en de manier waarop geld ontstaat en in omloop gebracht wordt.

Het rente-aandeel dat zich in onze levensonderhoudskosten verbergt ligt tegenwoordig op plusminus 40 procent. Dit mag op het eerste gezicht hoog ingeschat zijn, echter, onafhankelijk van verschillende wetenschappelijke onderzoeken, waaruit deze orde van grootte naar voren kwam, kan men dit ook eenvoudig door zelf te redeneren nagaan. Alleen al de maandelijkse huur bestaat voor het grootste deel uit rente, maar ook belastingen en heffingen bevatten rente. Rente verhoogt ook alle prijzen, omdat iedereen, die van de waardevermeerderingsketting deel uit maakt, zijn rentekosten in de eindprijzen doorberekent, wat alle producten duurder maakt.

Een doorsnee huishouden geeft jaarlijks circa 25.000 euro uit voor levensonderhoud, en betaalt daardoor jaar na jaar rond 10.000 euro aan rente, in zover het huishouden aan de andere kant geen rente-inkomsten heeft. Heeft het huishouden rente-inkomsten over een geïnvesteerd vermogen ter grootte van ongeveer een half tot één miljoen euro, dan heeft het winst uit het kapitaal, rente-inkomsten die hem zonder ervoor te werken toestromen. Heeft een huishouden echter geen vermogen, dan moet het onder de streep rente betalen, ook wanneer het eigenlijk in het geheel geen schulden heeft.

Hoe verder men zich onder de kritische kapitaalgrens bevindt, hoe meer men als nettobetaler aan het rentesysteem betaalt, waarbij de vraag, of men schulden heeft of niet, slechts de hoogte van deze betalingen beïnvloedt. Hoe verder men echter boven de kritische vermogensgrens leeft, hoe meer arbeidsloos rente-inkomen men ontvangt als netto rente-ontvanger. De ontvangsten uit deze financiële overdracht groeien afhankelijk van het eigen vermogen, zodat men bijvoorbeeld als het eigen vermogen bij een miljard euro ligt, een vermogensgroei van 50 eengezinswoningen per jaar geniet, hetgeen door anderen opgebracht moet worden, zonder dat zij het kunnen benutten.

Deze aanspraak op een dergelijk inkomen, zonder er iets voor te hoeven doen, wordt gegarandeerd door het staatsapparaat in de betreffende landen, dat de aanspraken en plichten van het financiële systeem (zo nodig met geweld) aan de inwoners oplegt. De staat is hierbij niet de vormgever, maar de handlangers van het systeem. Iedere ambtenaar zou zich deze opgave, die hij uitvoert, bewust moeten zijn, en zich de vraag moeten stellen van wie de staatsmacht eigenlijk daadwerkelijk uitgaat. Gaat dit volgens de grondwet (Duitse Grondwet, Artikel 20 Absatz 2), dus van het volk uit, of, gaat de staatsmacht, in tegenstelling daartoe, uit van de uitvinders van het financiële systeem?

Als men de totale jaarlijkse kapitaalstroom berekent, die op deze wijze alleen al in het bereik van de Duitse Bundesregierung van vlijtig naar rijk stroomt, dan komt men uit op een orde van grootte die de Duitse staatsbegroting overtreft. (Red.: De situatie is in Nederland soortgelijk). Als 40 miljoen huishoudens bij een gemiddelde levensonderhoudskosten van 25.000 euro per jaar ieder rond 10.000 euro (40 procent rente-aandeel) aan het geldsysteem betalen, dan hebben wij hier een significant bedrag van 400 miljard euro per jaar, waarover men eens spreken moest, in plaats van het als vanzelfsprekend te accepteren.

Nu wordt ineens duidelijk hoe gemakkelijk men na het uitschakelen van dit verdeelsysteem het één en ander zou kunnen financieren, zoals de afschaffing van alle belastingen en de invoering van een onvoorwaardelijk basisinkomen. Dankzij de dan wegvallende belastingbureaucratie hoeft iedereen dan minder te werken, bij gelijktijdig hogere welvaart.

Maar, nee, dit onderwerp is taboe, tenminste bij de systeempolitici, die door de heersers van het financiële systeem en de eigenaars van de massamedia gestuurd worden, en daardoor de lucratieve baan kregen, die zij tegenwoordig hebben. In het geval het rentesysteem aan de kaak gesteld wordt, zullen zij hun baantje sneller verliezen dan ze het woordje "systeemrelevant" uit kunnen spreken. Rente is de onaantastbare "*Heilige Koe*", waaromheen men in de media en de politiek altijd een grote boog maakt, alhoewel precies hier de enige oorzaak ligt voor alle op ons afkomende symptomen van de financiële crisis.

Het rentedragende geldsysteem is de motor van de herverdeling van vlijtig naar rijk. Echter, deze motor begint nu te haperen, wat ons in het algemeen als financiële- en economische crisis verkocht wordt. Echter, hebben wij werkelijk een financiële crisis? De geldhoeveelheid is toch groter dan ooit! Van een gebrek aan geld kan werkelijk geen sprake zijn. En ook van een economische crisis is niets te zien, want ook geproduceerd wordt er meer dan ooit. De economie produceert goederen en diensten in overvloed. Ondertussen zijn er nauwelijks genoeg afnemers voor alle goederen en diensten die in de economie onophoudelijk geproduceerd worden. En dat zou een economische crisis moeten zijn? Nergens zijn fabrieken uitgevallen, alle winkels zijn tot aan de nok gevuld. Echte economische crises zien er anders uit. Onze oudere lezers hebben dat nog beleefd.

Een crisis is er uitsluitend in het systeem, hetgeen een permanente geldstroom naar boven aandrijft. Ons geldsysteem kan zijn functie nauwelijks nog waarmaken, omdat de herverdeling ondertussen een orde van grootte bereikt heeft, die met de middelen van een rechtsstaat niet meer te handhaven zijn. Op dit moment trekt men de strop om de hals van de belastingbetaler steeds strakker, en breekt

intussen de rechtsstaat af, om het leven van dit, alleen al mathematisch gezien tot falen veroordeelde, systeem nog zo lang mogelijk te rekken.

“*Alternatiefloos*” is dit alles echter alleen in de ogen van hen, die hun privileges te danken hebben aan dit feit. Zij zullen het systeem nooit in het openbaar in twijfel trekken. De politiektooneelspelers van alle systeempartijen zien als enige uitweg steeds meer groei van de economie, waardoor een grenzeloos groeiende schuldenlast door steeds meer onderpand gedekt moet worden. Dit gebeurt zonder rekening te houden met de gevolgen voor ons en het milieu door alle blokpartijen van de zogenaamde Bondsdag. (Red.: de bondsdag is te vergelijken met de Nederlandse Tweede Kamer.)

Maar nu stellen wij ons eens voor, dat dit systeem daadwerkelijk binnen korte termijn compleet ineenstort. Wat komt er dan? De waarschijnlijkheid is groot, dat de gevestigde elites na de nieuwe start met hetzelfde systeem eenvoudig van voor af aan beginnen, hetgeen dan na twee tot drie generaties opnieuw ineenstort. We staan op dit moment voor een historische keuze. Wij hebben het in de hand, bij de op ons toekomende crash de wissels te stellen voor een daadwerkelijke nieuwe orde.

Hoe deze nieuwe orde er uit kan zien en met welke middelen en wegen wij daarheen komen, is het onderwerp van het Plan B van Die Wissensmanufaktur (Red: vertaald: De Kennismanufactuur, of De Kennisfabriek).

Vertaling:

Die Wissensmanufaktur

Instituut voor economisch onderzoek en maatschappelijke politiek

Plan B

Als daadwerkelijke nieuwe orde

door Andreas Popp en Rico Albrecht

Huidige toestand – De weg naar het doel -> Doeltoestand

1. Huidige toestand

Voordat wij tot het eigenlijke Plan B komen, dat de bedoelde doeltoestand en de weg naar het doel samenbrengt, willen wij nog eenmaal heel kort de huidige toestand en de oorzaak van de tegenwoordig waargenomen symptomen duidelijk maken. Dit is nodig, omdat wij uiteindelijk geen nieuwe staat op de tekentafel kunnen construeren, maar bestaande feiten bij het maken van een plan zorgvuldig moeten beschouwen.

In het zogenaamde “openbaar”, dus in de virtuele realiteit, die door media- en politiektooneelspelers in de vorm van een gepubliceerde mening opgeroepen wordt, verwondert men zich af en toe aan sommige fenomenen, waarvoor men kennelijk geen verklaring heeft, hoewel men de afzonderlijke symptomen meestal herkent.

Hierbij neemt men een “kloof tussen arm en rijk” waar, die steeds verder uit elkaar gaat. Preciezer gezegd zou men deze ontwikkeling als toenemende “herverdeling van vlijtig naar rijk” moeten benoemen, want bij arme mensen die niet werken, is uiteraard niets te halen. Iets waardevols om her te verdelen hebben alleen de vlijtigen, namelijk de vruchten van hun arbeid.

Als extra probleem wordt waarachtig de steeds sneller groeiende schuldenlast gezien. Echter, in plaats van over de oorzaken te spreken, moeten alle staten op aarde hun economische groei steeds verder versnellen en steeds meer belasting innen, om ons daarmee voor te houden dat er iets tegen het maken van schulden gedaan wordt. Eeuwige economische groei is de enige uitweg, die alle media- en politiektooneelspelers overbrengen, en de systeemvraag verbergen. Zo beleven wij allen een waanzinnige groeiwaan, alhoewel in de natuur niets eindeloos kan groeien en onze planeet door het dusver bereikte al op veel plaatsen duidelijk getekend is.

Bij de problematisering van de staatsschuld gaat het niettemin om een reusachtige schuldenleugen. Duitsland heeft naar zeggen 2 biljoen (Red: 2.000 miljard, relatief gezien is de Nederlandse situatie vergelijkbaar) euro schuld. Bij wie eigenlijk? Misschien bij de Verenigde Staten? Die hebben zelf omgerekend 11 biljoen euro aan schulden. Verdere, omgerekend 8 biljoen euro aan schulden zou Japan hebben. Als alle schulden van alle staten ter wereld opgeteld worden, dan levert dat een “Aardeschuld” op in de hoogte van 32 biljoen euro! Maar bij wie zou de gehele aarde schuld moeten hebben? Op zijn laatst bij het optellen van alle schulden wordt duidelijk dat van de gepubliceerde mening over dit onderwerp iets niet kan kloppen. De truc bestaat daaruit, dat het tegenover de staatsschuld staande, tevens op deze aarde aanwezige reëel voorhanden zijnde, voortdurend groeiende vermogen, verborgen wordt. We laten voor de toekomstige generaties dus niet alleen schulden achter, zoals het door manende politiektooneelspelers altijd weer verzekerd wordt, maar ook tegoeden.

De oorzaak achter de herverdeling van vlijtig naar rijk, achter de steeds sneller groeiende schulden en tegoeden, alsook achter de groeiwaan wordt in de gepubliceerde mening evenwel nooit aangesproken: het rentedragende geldsysteem. Waarom dat zo is, is vooral het resultaat van de bestaande machtsstructuur, aan wier top een bepaald systeem staat. Dit systeem gaven wij van Die Wissensmanufaktur de naam “Danistacratie”, hetgeen men grofweg met “Heerschappij van de woeker” vertalen kan.

Danista (Latijn) betekent woeker, woekeren, woekering. Deze betekenis is treffend in meerdere opzichten voor het bestaande sociaaleconomische systeem. Uit het rente-op-rente-effect volgt een

exponentiële groeifunctie, die in ons geldsysteem ingebouwd is. Schulden en tegoeden groeien, woekeren dus, steeds verder en steeds sneller. Het systeem zelf gedraagt zich woekerd, en woekert met onstilbare honger. Echter, ook binnen het systeem wordt gewoekerd, en wel in de vorm van rentewoekering. Met rentewoekering wordt niet alleen woekerrente bedoeld, maar iedere rentestand boven nul, onafhankelijk ervan hoe klein hij mag zijn, want uit het standpunt van de wiskunde bepaalt de hoogte van de rente slechts de tijdspanne, waarbinnen de economische en ethisch verwerpelijke verschijnselen optreden. Verder woekert het ook in de mensen, omdat wij allen aan de gevolgen ervan lijden, hetgeen ook tot innerlijke woekeringen voeren kan.

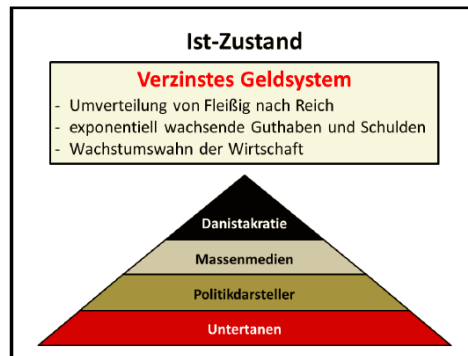
De danistacratie uit zich aan de ene kant in de mentale toestand van het onstilbaar streven naar immer meer materiële rijkdom. Dit streven gaat gepaard met een neergang van cultuur, gewoontes en moraal, waardoor deze ontwikkeling zichzelf zelfs versterkt. De danistacratie heeft zich aan de andere kant belichaamd in een internationale geldmacht, waaraan alle staten ondergeschikt zijn en die de globale heerschappij van de woeker verder aandrijft.

Aan de top staat dus een systeem, dat over de mensen heerst. In dit systeem zijn er dan wel alle mogelijke deelnemers, die – meestal onvrijwillig – een bepaalde rol spelen. Er bestaat echter geen personifieerbare heerser, zoals het eens bijvoorbeeld in de monarchie het geval was. Als men van danistacraten spreken wil, dan zijn wij allen kleine radertjes in dit systeem van danistacraten.

Direct onder de top van de hiërarchie hebben de massamedia zich gevestigd. Men moet geen econoom of maatschappijwetenschapper zijn om vast te kunnen stellen dat het duiden van de geschiedenis en de tegenwoordige tijd vooral een vraag van het geld is. Hoe groter de reikwijdte van een medium is, hoe meer het kost. Om deze reden is het vanzelfsprekend dat de gepubliceerde mening in de handen van hen ligt, die over de nodige miljarden beschikken.

Citaat: "Tot aan de dag van vandaag is er niets als een vrije pers niet geweest in de wereldgeschiedenis. Ik word iedere week ervoor betaald om mijn eerlijke mening uit de krant, waar ik werk, weg te houden. Als ik mijn eerlijke mening in een uitgave van mijn krant zou publiceren, zou ik mijn baan binnen 24 uur verliezen. Het werk van journalisten is het, de waarheid te verwoesten, onomwonden te liegen, te perverteren, te lasteren, de voeten van de mammon (Red: Mammon is een christelijk symbool voor "het beheerst worden door geld") te likken en het land te verkopen voor hun dagelijks brood. Wij zijn de werktuigen en knechten van de rijke mannen achter de scene. Wij zijn de harlekijnen, zij trekken aan de touwtjes en wij dansen. Onze talenten, onze mogelijkheden en onze levens zijn de eigendommen van andere mannen. Wij zijn intellectuele prostitués." (John Swinton, 1829-1901, chefredacteur van "New York Times", in het jaar 1880, bij zijn afscheid.

Meer hoeft men niet te zeggen over het onderwerp persvrijheid in de massamedia. Sinds deze uitspraak, die meer dan 130 jaar geleden gedaan werd, is er praktisch niets verbeterd. Voor toneelspelers in de media is het meestal niet aangenaam, hun ware mening te moeten verzwijgen, en zich voor onmiskenbare propaganda te laten misbruiken. Maar wie zich om het geld als werktuig van het systeem als slijmer opstelt, heeft vaak geen andere keus. De volksmond maakt het punt duidelijk: *"Wiens brood ik eet, diens lied ik zing"*. Zo hebben de massamedia vooral de opgave, als instrument van het systeem dit hoog te houden en de volgende verdieping eronder te sturen.

Vertaling:

Tegenwoordige toestand

Rentedragend geldsysteem

- Hervreiding van vlijtig naar rijk
- Exponentieel groeiende tegoeden en schulden
- Groeiwaan van de economie

Danistacratie

Massamedia

Politiektoneelspelers

Onderdanen

Op de volgende verdieping in de hiërarchie staan de politiektoneelspelers, de soort, die men beter niet in verschillende partijen, maar beter in twee klassen kan onderverdelen. De ene is zo goedaardig, dat ze het systeem dat zij dienen nooit doorzien en daardoor ook niet in gevaar brengen. De brede parlementmassa kan men naar ervaring in deze groep indelen. Zij is primair bezig met verbergen hoe weinig men eigenlijk begrijpt van wat men de hele dag doet. In deze kringen hoort men graag de leidende stemmen, die hun achter de schermen van "goede" raad voorzien. De tweede groep zijn de toppolitici, die men, veroorzaakt door de selectie, gierigheid en geslepenheid aanrekenen kan. Zij mogen weten dat hun voordelen en privileges alleen dan behouden blijven, als ze het systeem trouw dienen en braaf verder bedelen om zowel het voor hun carrière benodigde geld als om een gunstige opinie.

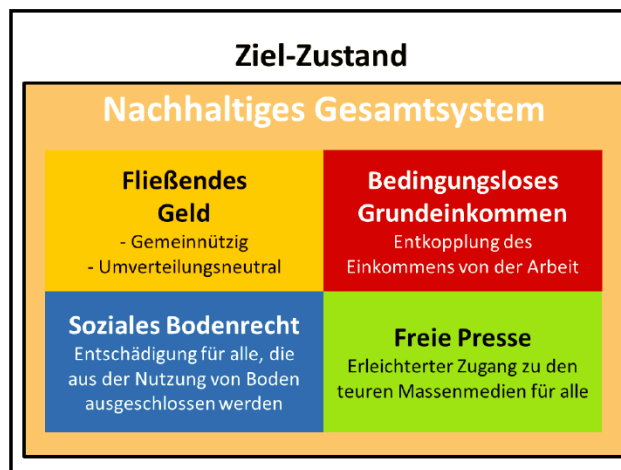
Wij van Die Wissensmanufaktur worden steeds weer gevraagd waarom we geen partij oprichten. Het antwoord is heel eenvoudig. Wij willen dit systeem niet als partij dienen, maar het systeem veranderen. Veel nieuwe partijen dromen ervan wat ze alles teweeg kunnen brengen, en wachten tot hun goede ideeën eindelijk publieke interesse trekken. Echter, de opbouw van de publieke mening is een machtsinstrument, dat uitsluitend bedoeld is om het systeem te behouden. Veel goede mensen, die geprobeerd hebben als politieke partij waargenomen te worden, hebben gefaald, of hebben het mechanisme, dat hun moeite uitzichtloos maakt, op een bepaald moment doorzien en hebben opgegeven. Anderen staat deze pijnlijke onderkenning nog te wachten.

Onder deze verdieping staan dan uiteindelijk de onderdanen van het systeem, en dat zijn wij allen, het doet er niet toe of vlijtig of rijk. Puur materieel gezien kan men onderscheid maken tussen winnaars en verliezers van de danistacratie. Echter, hen, die men algemeen op grond van oppervlakkige materiële betrachting voor de systeemwinnaars houdt, zijn meestal ook niet gelukkig, ook wanneer een bepaalde decadentie dit naar buiten toe schijnt te verbergen.

2. Doeltoestand

Als men tegenwoordig een totaalconcept presenteren wil, oogst men in de eerste reflex vaak onbegrip bij veel mensen uit alle opleidingsniveaus, ook wanneer ze er sterk van zouden profiteren. Dit is deels begrijpelijk, omdat bijna niemand zich in onze “snelle tijd” de tijd neemt uitgebreide oplossingen geheel na te voltrekken. Tegenwoordig is men, vooral dankzij ons medialandschap, eraan gewend dat alles ingeperkt wordt, wat men niet in twee zinnen op praatprogramma-niveau vertolken kan, en zijn gesprekspartner mee om de oren kan slaan.

Wie de daadwerkelijke nieuwe orde begrijpen wil, heeft vooral een groot voorstellingsvermogen nodig, want eerst moet men zich bevrijden van de grenzen van de huidige systemen en het daaruit resulterende, mogelijk voorhanden zijnde denkcorsset. De hiernavolgend geschetste nieuwe orde bestaat uit vier bouwstenen, die men helaas veel te vaak in de context van de huidige onderliggende voorwaarden voorstelt. Separaat van elkaar geïntegreerd in het huidige financiële en economische systeem, worden deze bouwstenen volledig terecht als “niet realiseerbaar” aangemerkt. Wie zijn gedachten echter van dergelijke beperkingen bevrijdt en netwerkdenken beheerst, zal begrijpen dat een zinvolle combinatie van de separate elementen in een daadwerkelijke nieuwe meer dan alleen maar realiseerbaar is. Het voert ons naar een hogere stap in de evolutie van onze volledige maatschappij, voorbij winstmaximalisatie en groeiwaan.

Afbeelding:

Duurzaam compleet systeem

Stromend geld

- Gemeenschappelijk nut
- Herverdelingsneutraal

Onvoorwaardelijk basisinkomen

Ontkoppeling van het inkomen en de arbeid

Sociaal bodemrecht

Compensatie voor allen die uitgesloten worden van het gebruik van land

Vrije pers

Vergemakkelijkte toegang tot de dure massamedia voor iedereen

Het doel van Plan B is, een duurzaam systeem te definiëren en dit ook daadwerkelijk in te voeren. Het bestaat uit de bouwstenen stromend geld, sociaal landrecht, onvoorwaardelijk basisinkomen en een vrije pers.

Plan B bestaat uit deze vier delen, ofschoon de afzonderlijke delen in ons huidige systeem ingebouwd niet zouden kunnen functioneren, kunnen ze wel functioneren in het licht van een daadwerkelijke nieuwe orde.

De hiervoor benodigde, diepere samenhangen, in de weinige zinnen van een talkshowpresentator of een kanselarijtoneelspeler uit te willen leggen, is natuurlijk uitzichtloos, en dat is waarom men ons, ondanks de vraag ernaar, niet te zien krijgt in dienovereenkomstige show-formats. Een bepaald niveau van constructieve omgang met elkaar, evenals de bereidheid, zich met veelomvattendere gedachtegangen bezig te houden is een basisvoorwaarde voor een ernstige discussie. Verder voert het niet tot het gewenste doel, zich te wenden tot de “*vertegenwoordigers*” van het oude systeem, terwijl de beslissers bij de debatten helemaal niet aanwezig zijn.

Toen wij het begrip “Plan B” bekend maakten, kregen wij in de vele reacties eerst de vraag “Wat is eigenlijk Plan A?”. Plan a is “*alternatiefloos*” vanuit het standpunt van de huidige politiektonespelers en de daarbij behorende gepubliceerde mening. Dit bevat dus alles, dat momenteel loopt en falen zal. Dit is wiskundig gezien een zekere zaak en komt direct voort uit kennis over de exponentiële functie en haar implementatie in ons financiële systeem. Iedereen, die niet alleen met deze functie rekenen kan, maar ook haar consequenties werkelijk begrepen heeft, dus de daaruit resulterende erkenningen op zijn alledaagse observaties overbrengen kan, weet, dat een economisch systeem, waarin een exponentiële functie ingebouwd is, onmogelijk duurzaam kan functioneren.

Puur technisch gezien heeft Plan A al lang gefaald. De verlenging, waarin wij ons momenteel bevinden, gebeurt op kosten van de rechtsstaat. En hoe langer dit zo doorgaat, hoe sterker men de rechtsbreuken en onderdrukkingsmaatregelen zal moeten aanscherpen, en wel eveneens met exponentiële groei. De verdere voortzetting van Plan A voert automatisch en systeem-gerelateerd tot een fase van fascisme, die volgens de definitie dan ontstaat wanneer banken, concerns, media en politici samen het volk onderdrukken.

Plan B is het alternatief, dat vandaag direct in kracht gezet kan worden, om het oude systeem in vrede en met orde in een nieuw systeem om te zetten. Het kan echter eerst dan in kracht treden, als het bestaande systeem na de fase van fascisme gefaald heeft. Hoe vroeger deze omzetting gebeurt, des te vroeger zullen de levensomstandigheden van alle slachtoffers van het bestaande systeem verbeteren. Wij hopen, dat het niet zo ver hoeft te komen, dat politie en soldaten op andere mensen moeten schieten, want de voorwaarden hiervoor zijn, volgens het Lissabon-verdrag, reeds geschapen. Laten we ons deze zinloze eindfase sparen!

2.1 Stromend geld

Omdat het herverdelingsmechanisme van vlijtig naar rijk, dat voorbij alle belastingpolitieke observaties alleen uit het geldsysteem voortkomt, nu wel voldoende bekend is, willen wij natuurlijk onze voorkeur voor een oplossing voor een eerlijk geldsysteem communiceren. Wij noemen het “stromend geld”. Dit geldsysteem is in de eerste plaats voor het algemeen nut, en is herverdelingsneutraal. Dit wordt gegarandeerd, doordat er in plaats van rente een andere omloopzekerheid is, in de vorm van een doorstroomafdracht. De opbrengsten uit dit systeem stromen dan het algemeen nut toe, bevrijden het van belasting en maakt daarbovenop een onvoorwaardelijk basisinkomen mogelijk, hetgeen wij in hoofdstuk 2.3 nog nader zullen uitleggen.

De privatisering van het recht tot geldscheppen in verbinding met de rentebelasting van de totale in omloop zijnde geldhoeveelheid is de centrale oorzaak van onze huidige situatie. Het ongelooflijke privilege, dat private instituten geld zelf produceren en tegen rente mogen uitlenen, wordt door het stromende geld beëindigd. Het geldscheppingsmonopolie wordt gesocialiseerd, en de in omloop gebrachte hoeveelheid geld wordt van de rentebelasting bevrijd. Hiervoor krijgt een centrale bank, die aan het volk rekenschap moet afleggen en het algemeen doel dient, de autoriteit over het geld.

De tegenstanders van dit recht tot geldschepping door een openbaar instituut hebben vaak het argument, dat het inflatie zou betekenen, als de "regeringen" plotseling de macht over de geldddrukmachines zouden krijgen, want de "staat" kan, zoals bekend, niet met geld omgaan. Op deze plaats moet men tegenwerpen: "Hebben wij die inflatie dan tegenwoordig ook niet, onder de private bankenmacht?" Wij spreken er ook niet van, het gezag over het geld in de handen te leggen van hen, die tegenwoordig als politiektooneelspelers optreden. Voor deze verantwoordingsvolle opgave heeft men andere mensen nodig, en wel zulke, die niet door een negatieve selectie in de partijapparaten opgestegen zijn, maar in plaats daarvan iets van het vak verstaan en in de grijze massa een bepaald basiskarakter meebrengen, zoals men het bij onze toppolitici, vanwege het selectiemechanisme, helaas niet vinden kan.

Een belangrijke voorwaarde om zich met het onderwerp stromend geld bezig te houden is dus, de gebruikte begrippen exact te definiëren, zodat een duidelijke woordkeuze geen dubbele betekenissen toelaat. Het gezag over het geld mag niet in private handen, maar ook niet in handen van de regeringen liggen. Het hoort enkel en alleen in handen van het volk te zijn, dus de ware staat, die niet met de regering verward mag worden. De Duitse Bundesbank kan hierbij als voorbeeld dienen, ook wanneer zij door de dollar als leidende valuta niet werkelijk vrij ageren kon. Voor het overige zou het foutief zijn te beweren, dat de staat per definitie niet met geld kan omgaan. Correct is, dat de politiektooneelspelers, die onder de huidige omstandigheden ingezet worden, het geldsysteem niet begrepen hebben, terwijl met hun ondersteuning de staat tot het maken van hyperschulden gedwongen wordt.

Een het algemeen nut dienende, openbare centrale bank heeft de duidelijke taak om de interesses van de mensen in de staat te vertegenwoordigen en niet meer van een geprivilegieerd, privaat banksysteem.

Een omloopgarantie bewerkstelligt, dat geld ook zonder rente voortdurend in omloop blijft. Een omloopheffing kan men gemakkelijk ontkomen, als men zijn geld in de stroom houdt, het dus uitleent. De omloopheffing wordt, analoog aan het betalen van parkeergeld, alleen dan in rekening gebracht, als iemand het stromen van het geld verhindert, omdat hij grote hoeveelheden geld uit de echte economie weghoudt. Deze conversie van rente naar een omloopheffing is het beslissende fundament van alle duurzame geldsystemen – onafhankelijk van de uitwerking van diverse details, want het bewerkstelligt een bevrijding van de fatale exponentiële functie, die uit de in rente gevangen schuldgeldschepping resulteert. Wanneer de opbrengsten uit de verrichtingen van het geldsysteem het algemeen nut toevloeien, in plaats van een privaat geldmonopolie, ontstaan mogelijkheden tot het financieren van openbare opgaven, die tegenwoordig zo goed als onvoorstelbaar zijn.

De vraag, wie zijn geld nog uitlenen wil, als hij er geen rente meer voor krijgt, is eenvoudig te beantwoorden. De tegenprestatie voor het uitlenen van geld is het behoud van het geld. Een compleet nieuw bankensysteem is het gevolg, hetwelk geen geld meer produceert, maar in het licht van een nieuw soort dienstverlening het voorhanden zijnde geld als krediet bemiddelt. De kredietnemers moeten dan in plaats van hoge kredietrentes alleen nog geheel of gedeeltelijk de

omloopvergoeding van de “geldeigenaren” overnemen. Onder deze voorwaarden treffen geldverstrekkers en kredietnemers zich op ooghoogte, omdat beiden een echte interesse aan een leningsovereenkomst hebben. Op dat moment worden plotseling ongelooflijk veel zinvolle innovaties realiseerbaar, die in het bestaande systeem vaak door het gebrek aan krediet falen.

Bij bijzondere uitvindingen, die de welstand van een maatschappij verhogen, kan de staat ook zelf kredieten aan innovatieve ondernemers verlenen, in het geval dat de staat het geld ervoor produceert. De gevolgen van inflatie zijn hier gemakkelijk te ontkrachten, omdat wij die in het bestaande systeem reeds hebben, doordat banken bij het geven van krediet nieuw “geld” produceren. Tegenwoordig, echter, ontvangt de maatschappij op geen enkele manier een tegenprestatie voor deze soort van geldontwaarding. Als de staat dit privilege zelf in de hand neemt, bestaat het beslissende voordeel uit het feit dat de mensen geen belasting ervoor betalen moeten, als de staat (dus wij allen) in projecten investeert, die het algemeen nut dienen.

In het huidige systeem moet de staat vers geproduceerd kredietgeld van de banken lenen en moet daarvoor steeds meer rente betalen, als hij in bijvoorbeeld onderzoek, onderwijs en infrastructuur wil investeren. Van deze kosten kan men simpelweg afstand doen. Een geringe, ingecalculeerde inflatie (die niet hoger is dan de huidige!) kan als prijs voor dergelijke aanwinsten gezien worden, en in plaats van belasting “geheven” worden. Geldbezitters zullen deze manier van belasting graag dragen, omdat zij, in tegenstelling tot het tegenwoordige systeem, de financiële overdracht van vlijtig naar rijk niet dient, maar de welvaart voor allen vergroot.

Als verder effect van het stromende geld worden dan ook uitvindingen mogelijk, die ons enorm veel werk uit handen nemen, voor hetgeen wij allen in het huidige systeem bang zijn. Ook hierover volgt nadere uitleg in het hoofdstuk over het onvoorwaardelijk basisinkomen, hetgeen nu eenmaal alleen in combinatie met dit geldsysteem mogelijk is en zelfs noodzakelijk is.

Een openbare centrale bank met geldscheppingsmonopolie verandert de basisvoorwaarden zo massief, dat veel van de huidige deskundigen op het gebied van maatschappijleer en bankiers onze concepten niet begrijpen. Te lang al denken zij binnen de kaders van het heersende systeem. De meeste bankvertegenwoordigers weten niet eens dat hun instituut met slechts 1.000 euro gespaard vermogen van de klant een basis voor 100.000 euro kredietsom ter beschikking heeft. De rente over het op die manier geproduceerde geld stromen daarna naar de kapitaal-danistacraten en moeten door arbeid door de schuldenaars opgebracht worden. Bij het stromende geld, echter, worden deze rentekosten uitgespaard, waardoor de maatschappij zoveel middelen overhouden, dat naast de financiering van een onvoorwaardelijk basisinkomen zelfs alle belastingen overbodig worden.

Er zijn nog andere tegenwerpingen en voorwendsels tegen een geld zonder rente, die zich echter vanzelf ontcrachten, als men met een beetje goede wil probeert een beetje verbeeldingskracht op te brengen, om dit op Silvio Gesells ideeën gebaseerde geldsysteem te begrijpen.

Als we de angst bekijken, dat alle marktdeelnemers naar goud vluchten zouden, om de omloopvergoeding te ontcrachten, kunnen zij dat zonder probleem doen, want de marktprijs voor dergelijke goederen speelt geen rol voor het functioneren van het geldsysteem als deel van de infrastructuur van de volkseconomie. Doorslaggevend is, dat het geld als rechtsinrichting in de vorm van wettelijk betaalmiddel desondanks en juist daardoor omloop blijft, dus verder stroomt.

Ook de vraag “Wie leent aan de staat dan nog geld uit, als hij er geen rente voor ontvangt?” is eenvoudig te beantwoorden: Niemand, en zo moet het ook zijn! De staat maakt geen schulden meer, dus wordt deze vraag overbodig.

Wat enkel blijft, is het gevaar, dat grote vermogens speculatief in grond belegd worden, wat de prijs van deze begrensde en alle mensen evenredig toekomstende bron in onbetaalbare hoogte zou kunnen jagen. Zou men het stromende geld geïsoleerd onder de huidige omstandigheden invoeren, dan bestond dit gevaar daadwerkelijk. Op deze plaats moet nogmaals verwezen worden naar het feit, dat de daadwerkelijke nieuwe orde bestaat uit vier bouwstenen, die op elkaar afgestemd zijn. Deze vraag wordt beantwoord door de gelijktijdige invoering van het sociale bodemrecht.

2.2 Sociaal bodemrecht

De door ons nagestreefde complete vernieuwing van het bestaande Romeinse bodemrecht is een heikel onderwerp, omdat sommige mensen meteen interpreteren willen, dat hun "eigendom" afgenomen zou kunnen worden. Het is belangrijk zich te realiseren, dat er in het licht van het huidige systeem geen schuldenvrije grond is, ook wanneer men dit feit verdringt. Als men langere tijd geen belasting over zijn grondstuk betaalt, komt onvermijdelijk het moment, waarop het grondstuk onder dwang onteigend wordt. Deze vorm van grondbelasting neemt men klaarblijkelijk als "*door god gegeven*" aan.

In het sociale bodemrecht is tevens voorzien van een soort "grondbelasting". Deze moet echter niet zoals vandaag over het rentedragende geldsysteem naar boven herverdeeld worden. Maar als schadevergoeding naar die mensen toestromen, die geen stuk grond hebben.

Ieder stuk grond heeft opbrengsten, die men kan berekenen. Wordt de grond echter niet gebruikt, is hij waardeloos. Die deelnemers van het huidige financiële systeem, naar wie jaarlijks zo grote geldmassa's in de vorm van rente toestromen, dat ze met uitgeven deze geldmassa's nauwelijks kunnen bijbenen, beleggen deze permanente toestroom graag in fysieke zaken, kopen zich dus stukken grond, zelfs als deze daarna alleen braak liggen. Deze personen melden zich dan graag aan als "agrariër", om over de als "EU-commissie" bedoelde lobbyvertegenwoordigersautoriteit braakligpremie voor deze stukken grond af te verlangen. Aan dit soort perfide spelletjes wordt in het licht van onze totale oplossing automatisch een einde gemaakt.

In het boek "Der Währungs-Countdown" (Red: "De valuta-countdown") door Andreas Popp zijn deze samenhangen bondig doorgelicht en algemeen verstaanbaar in de correcte context verwerkt. Vooral wordt de oplossing binnen het bestaande systeem beschreven, want een bodemgebruikvergoeding als schadevergoeding aan de andere bewoners van een bepaalde regio veroorzaakt in het eerste moment een waan van onrechtvaardigheid. Omdat veel zogenaamde eigenaren hun land al lang geheel of gedeeltelijk door arbeid of door erven afbetaald hebben, zullen zij nauwelijks bereid zijn, ineens vergoedingen aan hen die niets bezitten, die wat dit betreft geen enkele prestatie of rechtsgrond kunnen aantonen. Daarom is het belangrijk, dat deze eigenaren zolang ontzien worden in het afdragen van een gebruiksvergoeding totdat het vermogen, dat de grond heeft, theoretisch verteerd is. Aangenomen, dat iemand beschikt over een "schuldenvrij" stuk grond met een bepaalde waarde, dan wordt deze som als een soort saldo gezien, dat zich langzaam reduceert, omdat jaarlijks de gebruiksvergoeding er vanaf getrokken wordt. Aan de andere kant ontvangt men reeds vergoedingen van andere grondgebruikers, die niet (of nog niet) schuldenvrij waren.

Het gaat ons erom, dat men geen rücksichtsloze voornemens ten uitvoer brengt, zoals ze nog steeds(!) onopgelost bestaan, bijvoorbeeld als men kijkt naar de zogenaamde onteigening onder dwang tussen 1946 en 1949 in de Russische bezettingszone in Duitsland van de volkomen rechtmatige eigenaren. Wezenlijk is ook, dat men het sociale bodemrecht niet met een pachtovereenkomst verwisselt, die bijvoorbeeld na 100 jaar afloopt waarna opnieuw moet worden onderhandeld, immers, iedereen wil planningszekerheid, en die zal er zijn.

Zodra men de elementair belangrijke samenhangen van een nieuwe bodemrechtsorde in het licht van een daadwerkelijke nieuwe orde heeft begrepen, onderkent men, dat daardoor niemand iets verliest. Dit geldt zowel voor de “rijken”, als ook voor de “armen”. In verbinding met stromend geld wordt enkel de verdere herverdeling van vlijtig naar rijk gestopt, wat bij alle (!) sociale deelnemers een aanmerkelijke vergroting van de levenskwaliteit betekent.

Nu moet men zeker toegeven, dat er enkele grote concerns zullen zijn, die hun stukken niet meer zullen behouden, maar verkopen, omdat deze als speculatieobject waardeloos geworden zijn. Wij vinden, echter, dat men met deze “prijs” leven kan, temeer omdat de betroffenen meestal geen mensen uit vlees en bloed zijn, maar eerder juridische personen, zoals naamloze vennootschappen en andere lichamen, die opgericht en niet geboren worden. Diegene, die met het argument komt, dat dan een te groot aanbod op de markt de stukken grond sterk in waarde zal laten dalen, moet men tegenwerpen dat dalende onroerendgoedprijzen vooral dalende huur voor iedereen tot gevolg zal hebben. Over honderden jaren hebben de grondstukeigenaren van de stijgende prijzen in de vorm van prestatie-loze speculatiewinst geprofiteerd, daarom kan men hun ook een bepaalde teruggang van de marktprijs aanmatigen. Dat is een verklaarbare bijdrage aan de reductie van de herverdeling van arm naar rijk, immers, dalende prijzen voor de factor bodem voert tevens dat een daling van de prijs van goederen, dus tot meer welstand voor de gehele maatschappij.

In het boek “Der Währungs-Countdown” worden de concrete mogelijke scenario’s hiervan gedetailleerder beschreven, die over twee openbare lichamen beheerd worden, het bureau voor bodemplanning en het bureau voor kadastrale zaken. Juist in het licht van overzichtelijke gemeentes en steden zijn deze omstructureringsmaatregelen relatief onproblematisch om te zetten, als de mensen het totale concept begrepen hebben.

2.3 Onvoorwaardelijk basisinkomen

“Sociaal is, wat arbeid verschaft.” Zo of zo ongeveer probeert de partijpropaganda ons met hun niveauloze verkiezingsposters te vangen. Bij een dergelijke uitspraak wordt verondersteld, dat men het grootste geluk der aarde bereikt heeft, als men de gehele dag werken mag. De basis van deze uitspraak ligt in het dogma, dat ons sinds de vroegste kindheid ingeënt is: “Wie geld verdienen wil, moet werken!” Men moet zich toch eens afvragen waarom er mensen zijn, die hun gehele leven lang alleen ploeteren en nooit verder komen, terwijl anderen nooit gewerkt hebben en altijd in grote welvaart leven kunnen.

Arbeid en inkomen worden in de gepubliceerde voorstelling van zaken foutief onverbreeklijk met elkaar in verbinding gebracht. De erfgenamen van rijke familiedinastieën hebben zoals bekend ongelijk betere kansen op een zorgenvrij leven, dan die kinderen die in de x-te generatie slechts door arbeid in hun levensonderhoud moeten voorzien. Het gaat er bij deze uitspraak in het geheel niet om deze erfgenamen aan te klagen, die omwille van het systeem volledig rechtmatig hun leven leiden zonder te werken. Desalniettemin moet men op deze plaats ook eens de rechtmatigheid van het systeem aan sich onderzoeken. Voorhanden zijnde rijkdom opteren is een legitieme aangelegenheid. Een geheel andere zaak is echter de permanente stroom van vermogen van de werkende bevolking naar de “rijke werkelozen”, die tegenwoordig omwille van het systeem plaatsvindt en steeds sterker wordt. Dit voert, consequent verder gedacht, tot “Sao Paulo-verhoudingen”. Daar hebben zich aan de ene kant krottenwijken ontwikkeld, terwijl aan de andere kant door beveiligingsdiensten afgeschermdes ghetto’s van rijken ontstonden. Als men over deze systematische ontwikkeling nadenkt, komt zelfs een “rijke” tot de ontdekking dat de levenskwaliteit ook voor hem als matig te kwalificeren is.

Door prestaties (geestelijk en lichamelijk) ontstaat welvaart, en op een bepaald moment is het punt bereikt, dat de behoeftes van de mens verregaand bevredigd zijn. Het "probleem" van dit succes is echter, dat op dat moment niet veel werk meer nodig is. En terwijl de vruchten van deze arbeid alleen de (ver)leiders van de danistocratie toestromen, vallen de presterende werkenden buiten de boot, als hun opdracht vervuld is. Mensen en machines maken winst. Maar de winst wordt eenzijdig aan de kapitaaleigenaars toegewezen, die deze winst in technische vooruitgang investeren, om daarna de mensen, die dit succes mogelijk hebben gemaakt, op straat te zetten. Dit onrecht is eenvoudig en begrijpelijk, ook wanneer ze onze paradigma's op hun kop zetten.

De mensen willen op de eerste plaats geen werk, maar inkomen hebben. Uit angst voor werkeloosheid is er in de loop der tijd veel "inkomens-werkgelegenheid" ontstaan, die onzinnig is. Destructieve banen kunnen in het nieuwe systeem eenvoudigweg afgeschaft worden, omdat het recht op deelname aan de maatschappelijke welstand van de betroffenen behouden blijft als hun werk overbodig wordt. Hier moet men denken aan de vele mensen die werkzaam zijn bij de belastingdienst, economische- en financiële dienstverlening, enzovoort, die eigenlijk zinloos alleen maar papier vuil maken. Maar ook bijvoorbeeld de ziekte-industrie, wier oogmerk het is(!), mensen langdurig ziek te houden, om het werk van de branche onontbeerlijk te maken. Deze lijst kan willekeurig uitgebreid worden.

Met een beetje voorstellingsvermogen wordt snel duidelijk, dat men met wezenlijk minder werk meer welvaart voor iedereen mogelijk is.

De daadwerkelijke nieuwe orde houdt een onvoorwaardelijk basisinkomen in, dat niet als sociale prestatie bedoeld is. Het is een collectieve *aanspraak* op waarden, die door voorgaande generaties gegeneerd zijn en waarin iedereen zou moeten participeren.

Het doel van economische activiteiten zou de bevrijding van arbeid moeten zijn!

Nu komt snel het argument, dat een onvoorwaardelijk basisinkomen niet te financieren is. Uiteraard is het niet te financieren in euro's, echter, wel binnen een compleet andere geldorde. Ons huidige geldsysteem heeft de opgave een gigantische geldstroom van vlijtig naar rijk te financieren, die voorbij alle belastingpolitieke beraadslagingen permanent plaatsvindt. Vanzelfsprekend blijft daarbij geen ruimte over voor een onvoorwaardelijk basisinkomen. We hebben aan het begin voorgerekend, dat een huishouden, dat over geen noemenswaardig vermogen beschikt, per jaar 10.000 euro aan het rentesysteem moet betalen. Het uitschakelen van dit mechanisme zal de hoogte van het benodigde basisinkomen al drastisch reduceren, omdat ieder huishouden als eerste van deze permanente, enorme betalingen bevrijd wordt. De verdere financiering kan dan gemakkelijk gebeuren vanwege de mogelijkheden, die het stromende geld brengt.

Een verder tegenargument is, dat dan niemand meer werken wil. We spreken echter niet van een onvoorwaardelijk topinkomen! Het heeft de naam basisinkomen, en wordt zo bemeten, dat niemand meer tot werken gedwongen zal zijn. Wie innerlijk afgesloten heeft, kan dit ook omzetten. Vooral moeders, die welzeker de belangrijkste opgave in de maatschappij hebben, kunnen dan, als ze het willen, bij de kinderen blijven, waarbij deze prestatie vanuit ons gezichtspunt, extra ontvangsten zouden moeten hebben. Een moeder zou in onze maatschappij zondermeer de grootste erkenning moeten hebben, die er überhaupt is. Maar terug naar het argument, dat er niemand meer zou willen werken, als hij een onvoorwaardelijk basisinkomen zou ontvangen. De mens is ambitieus van natuur en zal ook verder meer willen bereiken, ook wanneer hij het niet moet.

Enquêtes bevestigen, dat de meesten verder zullen werken. Ook de creativiteit van de mensen zal sterk groeien, als de huidige existentiële angsten verdwijnen.

De vraag “En wie doet dan het hel zware werk?” is gemakkelijk te beantwoorden. Dit werk wordt dan beter betaald, waardoor het alleen al daardoor het aanzien krijgt dat het verdient. Het is bijvoorbeeld überhaupt niet mogelijk in te zien dat bijvoorbeeld een ziekenhuiszuster of een monteur minder verdienen of minder aanzien zouden hebben dan iemand, die in een glazen paleis zit en zich door leugen en bedrog aan zijn medemens verrijkt.

Wat onder de huidige voorwaarden idealistisch mag klinken, kan in een daadwerkelijke nieuwe orde in werkelijkheid worden omgezet. Men moet alleen de platgetrapte verkeerde paden verlaten en moet de door ons genoemde bouwstenen voor een duurzaam geldsysteem niet geïsoleerd onder de huidige voorwaarden voorstellen. Een groot voorstellingsvermogen is gevraagd, om de genoemde samenhangen volledig te begrijpen.

In samenhang met stromend geld en sociaal bodemrecht laat ook het onvoorwaardelijk basisinkomen zich ontspannen en duurzaam gestalte geven. Daarmee is het eindelijk mogelijk het *mensenrecht op eigendom* te realiseren, hetwelk voorziet in een passende deelname door iedereen aan het door het volk gegenereerde vermogen.

2.4 Vrije pers

Het oprichten van een onafhankelijke pers heeft op het eerste gezicht weinig met een duurzaam economisch en financieel systeem te maken. De vrije onafhankelijke pers is hiervoor echter een essentiële basisvoorwaarde. Als de meningsmacht bij hen ligt, die over het meeste kapitaal beschikken, dan wordt hun interesse aan een prestatieloze kapitaalstroom hernieuwd met behulp van dit machtsinstrument doorgezet. Om het renteloze geldsysteem duurzaam te beschermen is een **machtsdeling tussen media en kapitaal** nog veel belangrijker dan de opdeling van de drie machten van de staat.

Het is de maatschappij over honderden jaren niet gelukt, zo iets als een vrije pers op te bouwen. De macht van de media en daardoor de macht over de meningen concentreert zich in een kleine groep, die over de benodigde miljarden beschikken.

De vermeende interesse van het kapitaal bestaat natuurlijk daaruit, een rentedragend geldsysteem door te zetten, hetgeen voor een kleine groep mensen een werkeloos leven met onmetelijk rentegenot mogelijk maakt. Dat zich dan de kloof tussen vlijtig en rijk steeds verder opent, de mensheid steeds weer in oorlogen gevoerd worden en de ingebouwde groeiwaan een onbeheerste uitbuiting van onze planeet tot gevolg heeft, is vanzelfsprekend het onvermijdelijke gevolg van dergelijke ambities.

De kloof die ontstaat doordat het gigantische machtsapparaat van de massamedia in handen van het kapitaal is, vervult iedere voorwaarde voor het uitoefenen van de Duitse grondwet, Grundgesetz Artikel 14, Absatz 2: “*Eigendom verplicht. Het gebruik moet tegelijkertijd het algemeen nut dienen.*” In Absatz 3 is verder geregeld, dat onteigening toegelaten is, als het voor het algemeen nut nodig is. Voorwaarde hiervoor is een redelijke schadevergoeding, die met redelijke afweging de interesses van het algemeen nut en de betroffenen te bepalen is.

Om een vrije pers op te richten is het onvoorwaardelijk nodig deze grondwetsbeginselen aan te wenden en in te grijpen in de eigendomsrechten van de meningsvormende mediamacht. Dit kan lukken, indien de toegang tot de meningsmachinerie voor alternatieve media geopend wordt – analoog aan hoe Deutsche Telekom (Red.: vergelijkbaar met PTT, later KPN) haar netwerk voor andere aanbieders ter beschikking stellen moet, of hoe elektriciteits- en spoornetwerk voor alternatieve aanbieders opengesteld werd.

De noodzakelijke maatregelen kunnen uitgevoerd worden door een soort “medialastencompensatie”, die de meningsvormende media ertoe verplicht, een bepaald deel van hun frequenties en bedrukt oppervlak voor alternatieve media te openen, die anders zouden falen door de toegangsbarrière kapitaal. Op deze manier wordt voor het eerst in de geschiedenis bereikt, dat ook andere meningen dan die van de kapitaaleigenaars over de pers alsook over de grote televisie- en radiozenders verspreid kunnen worden.

De procentuele verdeling van de bronnen, die ter beschikking moeten worden gesteld, wordt zodanig bemeten, dat deze automatisch uit de verspreiding van het betreffende medium geleverd wordt. Een éénmalig vastgelegd, transparant rekenmodel regelt dit automatisch, afhankelijk van de reikwijdte van het betreffende medium.

Het bijzondere voordeel van deze mathematisch vastgelegde, automatische regeling ligt in de transparantie voor alle deelnemers. Deze methode sluit ook – in tegenstelling tot een centraal mediatoezicht – partijvorming en machtsmisbruik uit.

Uiteraard moeten zij, die hun infrastructuur hiertoe ter beschikking moeten stellen, daarvoor een vergoeding ontvangen. De schadeloosstelling van de private media-eigenaren gebeurt dan door openbare middelen, die via de centrale bank beschikbaar gesteld worden. De invoering van de vrije pers gaat aldus hand in hand met de andere grondslagen van de daadwerkelijke nieuwe orde en is uiteraard alleen dan financierbaar. Net als alle andere bouwstenen van de daadwerkelijke nieuwe orde, mag de vrije pers dus niet geïsoleerd onder de basisvoorwaarden zien, de tegenwoordig nog heersen.

Een uitzondering bij deze beschouwing vormen uiteraard de openbare omroepen, wier opgave het eigenlijk in ieder geval zou moeten zijn, de mensen op neutrale wijze kennis te doen toekomen. In de toekomst zullen politieke carrières geheel anders verlopen dan vandaag, en de typische politicus, die tegenwoordig onder invloed van het kapitaal en de private massamedia staat, ontwikkelt zich tot uitloopmodel. Daarmee komt de controle van de openbare media uit zichzelf in wezenlijk objectievere handen.

Een duurzaam totaal systeem als daadwerkelijke nieuwe orde

De combinatie van de vier bouwstenen verschaft een daadwerkelijke nieuwe orde, die de afschaffing van alle belastingen, een onvoorwaardelijk basisinkomen en een aanzienlijke reductie van onze werktijd mogelijk maakt.

Deze doelen mogen uit het tegenwoordige standpunt hooggegrepen klinken, misschien zelfs idealistisch. Als men zich voor ogen houdt, dat ieder huishouden, dat over geen noemenswaardig vermogen beschikt, tegenwoordig per jaar rond 10.000 euro aan het rentesysteem moet afdragen, wordt snel duidelijk, wel enorm potentiaal er vrijgezet worden kan, zodra deze kapitaalstroom van vlijtig naar rijk uitgeschakeld wordt.

Uiteraard is het ook dan mogelijk nog verder belastingen te heffen, als ze zinvol zijn, om bepaalde processen te “sturen”. Daar komt het Duitse woord voor belasting, “Steuer”, ook vandaan: “steuern”, ofwel “sturen”. Het oorspronkelijke doel was niet het beroven, maar het sturen, zodat men bijvoorbeeld gedrag aanmoedigt, dat de maatschappij en de natuur ten goede komen, terwijl destructief gedrag belast wordt.

Wie nog het tegenargument heeft, dat de afschaffing van alle belastingen vele belastingadviseurs en belastingambtenaren werkloos maakt, zou nog eens de vier bouwstenen van het totale systeem goed moeten bekijken, in het bijzonder het onvoorwaardelijke basisinkomen. Wij kunnen het ons dan

veroorloven alle belastingadviseurs, belastingambtenaren, alsook iedereen, die zich tegenwoordig nog met het zinloze beheer van een onnodig belastingsysteem bezig houden moet, verder minstens zoveel als tot heden te kunnen betalen. Zelfs als we al deze mensen op een doorbetaalde, permanente vakantie sturen, zal de hoeveelheid goederen en diensten, die onze economie produceert, niet reduceren, integendeel, de hoeveelheid zal zelfs groeien, omdat ook het productieve deel van de bevolking door het wegvallen van onnodige formaliteiten ontlast wordt en in zijn eigenlijke werk niet meer gehinderd wordt.

De productief werkende bevolking verzorgt het onproductieve (en toch hard werkende!) deel van de maatschappij tegenwoordig toch ook al met goederen en diensten. En diegenen, die iedere dag zinloze formulieren door moeten ploeteren, hebben meestal toch al geen voldoening aan hun zinloze werk. Zij kunnen dan in hun vrije tijd – als ze dan per se een bezigheid moeten hebben – het proberen met productief werk en daarmee de werkelijk werkende mensen ontlasten, die het onder de nieuwe basisvoorwaarden zullen begroeten, als iemand hun het werk uit handen neemt.

De daadwerkelijke nieuwe orde zal voor het eerst in de geschiedenis werkloosheid compleet nieuw definiëren, namelijk niet als catastrofe, maar als verworvenheid, die door ons allen nagestreefd wordt. Minder werk bij meer welvaart, beëindiging van de groeiwaan en een leven in harmonie met de medemens en onze begrensde planeet zijn de realistische alternatieven voor het tijdperk na het kapitalisme, dat men in een daadwerkelijke nieuwe orde ook als tijdperk van het humanisme kan aanmerken.

3. De weg naar het doel

3.1 Grondbeginselen

Duurzame economische- en financiële systemen vindt men in de literatuur en op het internet in een nauwelijks overzichtelijke verscheidenheid. Er komen dagelijks mensen naar ons toe, die ons nog meer innovatieve ideeën aandragen willen. Wij hebben echter geen gebrek aan duurzame modellen voor de toekomst. Wij hebben een gebrek aan concrete mogelijkheden tot handelen, waarmee een beter model ten uitvoer gebracht kan worden. Theorieën, die in de bibliotheken stoffig worden, zijn er genoeg, en wij zien het niet als onze opgave, aan de archieven een nieuw werk toe te voegen.

Nu is de tijd om te handelen! Het gaat om een realistische weg, die de tegenwoordige toestand met het gewenste doel verbindt. Het tijdvenster van de naderende ondergang van het huidige financiële systeem is klein, en er bestaat een groot gevaar dat dezelfde machtsstructuren daarna met hetzelfde systeem eenvoudigweg een nieuwe start maken, waarna de uitbuiting van de mensen en de aarde voor verdere generaties wordt voortgezet.

Bij de uitwerking van Plan B lag het ons aan het hart, het belangrijke aspect van de omzetting te integreren. Plan B bevat dus naast het duurzame totale systeem vooral de concrete maatregelen, dus de weg naar het doel. We nemen nu de beslissende stap en gaan verder. Wij wenden ons uiteraard niet aan de politiektonespelers en vragen hen ook niet om hun gunst, terwijl wij deze stap pro forma in een eerste stap moeten doorvoeren, om aan de grondwet te voldoen.

De twee belangrijkste basisvoorwaarden, waardoor het totale systeem niet alleen theorie blijft, maar een *daadwerkelijke* nieuwe orde wordt, is de opening van een openbare centrale bank, die als enige het recht heeft geld te scheppen, en de bevrijding van de zogenaamde staatsschuld. Voor beide zaken zullen wij de noodzakelijke maatregelen zelf nemen.

In het licht van het stromende geld wordt het monopolie op geldschepping overgedragen aan deze openbare centrale bank. Kredietgeldschepping door zakelijke banken is dan niet meer mogelijk,

zodat de taak van deze banken weer de bij de bemiddeling van kapitaalvraag en –aanbod concentreert. De uit de tegenwoordig uitgeoefende giraalgeldschepping resulterende, steeds sneller groeiende staatsschuld wordt dan gestopt.

De weg naar het doel

Rentedragend geldsysteem

Danistacratie
Massamedia
Politiektoneelspelers
Onderdanen

Plan B

1. Basis

- Openbare centrale bank met geldscheppingsmonopolie
- Opheffen staatsschuld
 - Staatsschulden terugbetalen?
 - Staatsschulden opheffen?
 - Staatsschulden met opheffing van de renteplicht in tegoeden omzetten

Doeltoestand

Duurzaam compleet systeem

Stromend geld

- Gemeenschappelijk nut
- Herverdelingsneutraal

Onvoorwaardelijk basisinkomen

Ontkoppeling van het inkomen en de arbeid

Sociaal bodemrecht

Compensatie voor allen die uitgesloten worden van het gebruik van land

Vrije pers

Vergemakkelijkte toegang tot de dure massamedia voor iedereen

Tijdens deze actie wordt dan ook de reeds lang nodige opheffing van de staatsschulden doorgevoerd. Hiervoor zijn principieel drie mogelijkheden voorhanden.

De door de politiektooneelspelers zoals altijd gesuggereerde methode is de terugbetaling van de staatsschulden. Het is echter nauwelijks voor te stellen, met welke represailles de (Red.: Duitse) staat twee biljoen euro van de belastingbetaler afnemen kan, om dan dit geld aan banken en vermogenden over te dragen, wier vorderingen hoofdzakelijk uit het obscene rentesysteem resulteren. Maar, afgezien daarvan, is deze methode alleen al onmogelijk doordat het mathematisch en financieel technisch onmogelijk is. Doordat de volledige hoeveelheid geld die in het huidige systeem voorhanden is in de vorm van schulden ontstond, zou alleen al een voorzichtig begin van een terugbetaling een plotselinge reductie van de geldhoeveelheid veroorzaken. De economie zou tot stilstand komen door een gebrek aan ruilmiddelen, en onnodig leed zou het gevolg zijn.

Omdat het terugbetalen afvalt, ontstaat de vraag naar het annuleren van de staatsschulden, hetgeen het faillissement van de staat betekent. Het faillissement van de staat is bij lange na niet zo dramatisch als het tegenwoordig voorgesteld wordt. Het komt er op aan hoe men het vormgeeft. Al die staten, die in de geschiedenis (deels reeds meerdere malen) failliet zijn geweest, zijn ook nu nog, zoals als het altijd was, op de landkaart te vinden. De annulering van de staatsschulden voert alleen dan tot nood en ellende, als men het verkeerd aanpakt. Waren en diensten zijn in overvloed voorhanden. De fysieke economie wordt door een staatsfaillissement überhaupt niet beïnvloed, als men de juiste methode aanwendt.

Een terugbetaling is aldus onmogelijk, en een annulering met gebruikmaking de verkeerde methode zou tot een onnodig in gevaar brengen van de openbare orde en onze welvaart voeren. Daaruit komt uiteraard de vraag voort, naar de correcte methode, die met de interesses van alle deelnemers rekening houdt, en zowel rust en orde als het functioneren van de fysieke economie behoudt.

Deze methode van een zuiver gecontroleerde staatsontschuldiging, die de mensen schulden doet kwijtraken, maar niet onteigent, bestaat uit het converteren van staatsleningen, onder opheffing van de renteplicht, in wettelijke betaalmiddelen. Anders uitgedrukt: Iemand die vandaag in staatsleningen geïnvesteerd heeft, verliest niet, maar verkrijgt door deze conversie een tegoed in gelijke hoogte. Of geheel anders uitgedrukt: Het geld in de tegenwaarde van de staatslening wordt op deze manier geschapen.

Op dit punt wordt uiteraard bij de overeenkomstig geconditioneerde systeemvertegenwoordigers direct een inflatiereflex opgewekt. Daarbij is het niettemin dwangmatig, dat een voortzetting van het bestaande geldsysteem een nog wezenlijk grotere inflatie tot gevolg zou hebben. Momenteel groeit de geld- en schuldhoeveelheid exponentieel. Deze moeten zich daarom steeds verder van de fysieke prestaties van de economie verwijderen. De fysieke economie kan in geen geval exponentieel groeien. Een conversie van staatsleningen in tegoeden heeft weliswaar een uitbreiding van de geldhoeveelheid tot gevolg. Dit zou evenwel eenmalig en finaal zijn, terwijl de inflatie in het heersende systeem in theorie eindeloos door zou gaan.

De inflationaire werking wordt dientengevolge op de lange duur geringer dan bij een voortzetting van het bestaande systeem. Wat blijft is de vraag naar de uitwerkingen op korte termijn op de consumentenprijzen. Hierbij moet rekening gehouden worden, dat het in staatsleningen belegde geld, alleen omdat in tegoeden is omgezet, niet met een schok aan de vraagkant op de markt komt. Bij dit kapitaal gaat het om spaarvermogen, dat niet voor de korte termijnconsumptie bedoeld is, maar voor voorzieningen.

Hierbij moet opgemerkt worden, dat niet de gehele staatsschuld op deze manier in tegoeden omgezet zal worden, slechts het aandeel, waar daadwerkelijk spaargeld tegenover staat. Staatsschulden, die louter uit girale geldschepping door zakenbanken resulteert, waren sowieso niet geschapen om terugbetaald te worden, maar dienden van begin af aan ertoe, belastingbetalers het geld voor de rente uit de zakken te trekken. Dit deel van de staatsschuld, waar generlei fysieke waarde tegenover staat, kan zonder gevolgen voor mensen en de reële economie zonder schadevergoeding geannuleerd worden.

Deze methode gaat terug naar Gottfried Feder (1883 – 1941). Hij vorderde zijn methode reeds in zijn “Manifest zur brechung der Zinsknechtsschaft” (vertaald: “Manifest voor het breken van de renteslavernij”) in het jaar 1919. Helaas heeft Feder destijds ook bijgedragen aan de vooruitgang van de NSDAP, waardoor tegenwoordig velen het breken van de renteslavernij in onterecht in verband brengen met het in 1933 geïnstalleerde nazi-regime, dat echter Feder’s rentekritiek eveneens bestreed, zoals de kapitalistisch geregeerde democratiën deden en vandaag nog doen.

De invoering van een openbare centrale bank met geldscheppingsmonopolie en het oplossen van de staatsschuld zijn de centrale voorwaarden voor de overgang naar de daadwerkelijke nieuwe orde. Nu komen wij tot de concrete maatregelen, waarmee wij deze voorwaarden scheppen en de vier componenten van het duurzame geldsysteem in om zullen zetten.

3.2 Omzetting

Wij stellen geen eisen aan één of andere politiektoneelspeler. Het zou verstandeloos zijn, zich bijvoorbeeld te wenden aan een toneelspeler die een arts speelt in een televisieserie, om hem naar een echte harttransplantatie te vragen, zelfs als deze toneelspeler misschien zou toezeggen. Wie een toneelspeler met de rol, die hij speelt, verwisselt, zal vermoedelijk ook Angela Merkel met “Mevrouw de Bondskanserlares” aanspreken, en van haar verwachten, dat zij de kar uit de modder trekt. Dat kan zij niet, en dat is ook niet haar opgave. Hiertoe heeft zij – zoals alle andere politiektoneelspelers ook – geen competentie op wat voor manier ook, dus zowel de vakkundige competentie als de beslissingscompetentie.

Wij vragen geen van de huidige marionetten van de danistacratie er om, iets te doen, maar we doen het zelf. Evenwel zullen we in een eerste stap, om ons aan de grondwet te houden, de politiektoneelspelers voor een beslissing stellen, die zal tonen, of onze analyses correct zijn. Het zou kunnen zijn dat wij ons vergissen. Misschien hebben we in het geheel geen danistacratie, maar een uitstekend functionerende “democaratie”, en de parlemantariërs wachten er alleen maar op, dat ze eindelijk een concept als dit krijgen, om het dan net zo snel door te voeren als destijds het “alternatiefloze” reddingsscherm op kosten van de werkenden.

Volgens de Duitse grondwet, Grundgesetz Artikel 20, alinea 2, dient de staatsmacht van het volk uit te gaan. Daartegenover staat tegenwoordig een financieel systeem, waarvan vrijwel het gehele volk überhaupt niet profiteert. Als “alternatiefloze” reddingspakketten onder dwang van het volk verlangd worden, dan gaat de staatsmacht nu eenmaal niet van het volk uit. De Duitse grondwet is hiermee reeds geschonden.

Nu stelt zich de vraag, wat er wel zou gebeuren, als men een nieuw financieel systeem, dat bewijsbaar het volk dient, in de bondsdag als wetsontwerp zou indienen. Deze stap mag dan wel een voorspelbare uitkomst hebben, maar de verdere stappen vereisen, dat men het geprobeerd heeft.

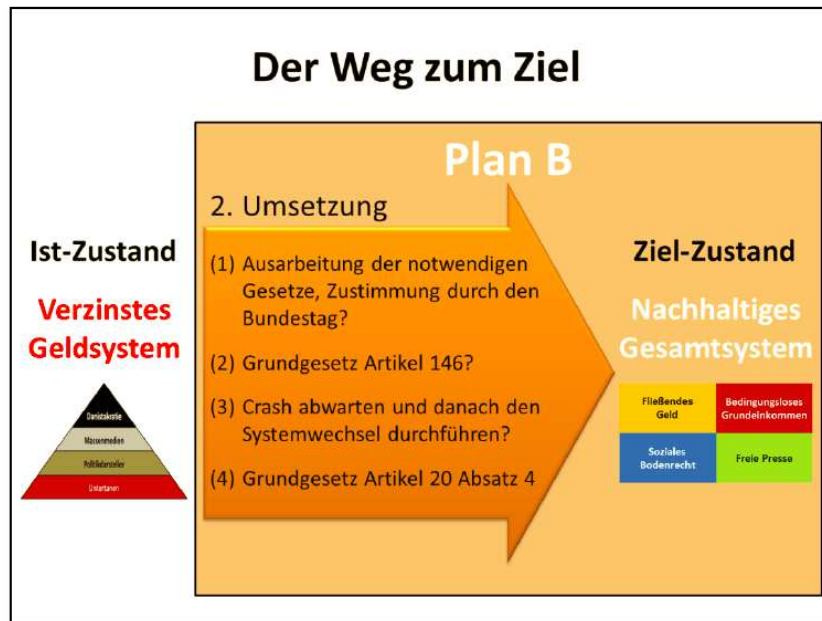
Wij zijn op het moment ermee bezig, de basisvoorwaarden en maatregelen tot het vormen van een daadwerkelijke nieuwe orde in wetsontwerpen om te vormen, om ze dan op dezelfde manier door

de Bondsdag te sluizen, zoals de lobbyisten van het financiële systeem het tegenwoordig continu doen. Aan de benodigde contacten tot afgevaardigden ontbreekt het ons instituut uiteraard niet. Wij zullen dus in de rol van lobbyist kruipen. Het onderscheid tot de gewoonlijke lobbyisten van het financiële systeem bestaat uiteraard daar uit, dat wij ons waarlijk als lobby van het volk kunnen kenmerken, want als de daadwerkelijke nieuwe orde in kracht treedt, zal iedereen ervan profiteren.

“Het volk als lobbyist?” Dat is er in de historie van de Bondsrepubliek Duitsland nog niet geweest. Echter, hier willen wij de hoop remmen. De voorstelling dat het parlement zich bij het volk zou aansluiten, houden wij zelf voor een illusie. De personen, die tegenwoordig regering spelen, vertrouwen wij een dergelijke machtsovername niet toe. Wij rekenen er natuurlijk niet serieus op, dat men onze wetsvoorstellen net zo snel en ongecontroleerd doorvoeren zal, als de door de financiële macht ingediende onteigeningsmaatregelen tegen het Duitse volk. Als dit toch gebeurt, dan hebben wij ons vergist. Dat stoort ons dan ook verder niet, integendeel, het doel zou eerder bereikt zijn dan gedacht, en wij sparen ons de verdere stappen.

Na het falen van deze goedbedoelde poging, zullen de fronten zich enigszins verharderen, en daarmee ook de maatregelen. Volgens de Duitse grondwet artikel 146 geldt: *“Deze grondwet verliest zijn geldigheid aan die dag, waarop een grondwet van kracht wordt, die door het Duitse volk met besluitvorming in vrijheid gekozen is.”* De wettelijke basis om een dergelijk besluit door te voeren is dan wel nog niet voorhanden, maar ook hieraan werken wij op dezelfde bovengenoemde manier, alsook aan het dan benodigde grondwetsontwerp.

Als ook deze pogingen falen, waarvan wij in het licht van een niet voorhanden zijnde deling van de macht tussen kapitaal, media en politiek helaas moeten uitgaan, dan blijft an sich alleen de mogelijkheid, het verval van het bestaande systeem werkeloos toe te zien. Het rente-op-rentesysteem zou zijn verschrikkelijke werking nog op het spits drijven. Exponentieel groeiende rente- en belastingbetalingen kunnen theoretisch nog zo lang afgedwongen worden, totdat ze het lineair groeiende bruto binnenlands product overstijgen, hetgeen op basis van de rente-op-rentefunctie wettelijk onafwendbaar is. Dat zou dan ook het allerlaatste tijdpunt zijn voor het voorgeprogrammeerde einde van dit systeem.

De weg naar het doel

Rentedragend geldsysteem

Danistacratie
Massamedia
Politiektoneelspelers
Onderdanen

Plan B

2. Omzetting

- (1) Uitwerking van de nodige wetten, toestemming door de bondsdag?
- (2) Duitse grondwet artikel 146?
- (3) Crash afwachten en daarna van systeem wisselen?
- (4) Duitse grondwet, artikel 20, Absatz 4

Doeltoestand

Duurzaam compleet systeem

Stromend geld

- Gemeenschappelijk nut
- Herverdelingsneutraal

Onvoorwaardelijk basisinkomen

Ontkoppeling van het inkomen en de arbeid

Sociaal bodemrecht

Compensatie voor allen die uitgesloten worden van het gebruik van land

Vrije pers

Vergemakkelijkte toegang tot de dure massamedia voor iedereen

Totdat dit einde bereikt is, zal echter een steeds sterker machtsapparaat uit banken, concerns, media en de hun dienende politici en "staatsdienaars", almaar sterkere onderdrukkingsmaatregelen tegen het volk moeten uitvoeren. Het verdrag van Lissabon laat het ergste vermoeden. Deze tijd noemen wij de fase van het fascisme. Dit gaat gepaard met het verdwijnen van de grondwettelijke orde,

hetgeen dan (nog sterker dan tot nu toe) ontwikkelt. De bescherming van de grondwet, en alle andere “staatsdienaars” zijn in het licht van deze dwangmatige ontwikkeling, ertoe opgeroepen de ware staat, dus alle mensen, te dienen en niet langer dit falende financiële systeem en zijn veroorzakers. Zij hebben de plicht, het afbouwen van de grondwettelijke orde, die momenteel van Brussel, Berlijn en Karlsruhe uit gaat te verhinderen.

Wij hopen niet, dat wij deze fase van fascisme nog moeten doormaken. Echter, gezien de verhoudingen zoals ze nu liggen, is precies dit helaas onze prognose. Daarom hebben wij ook voor deze fase de nodige maatregelen reeds uitgewerkt.

Volgens de Duitse grondwet, artikel 20, alinea 4 geldt: *“Tegen een ieder die iets tegen deze (grondwettelijke) orde onderneemt, hebben alle Duitsers het recht tot weerstand, als andere mogelijkheden niet bestaan.”*

Deze voorgeschreven “andere mogelijkheden” hebben wij beschreven. Met hun omzetting zijn wij reeds begonnen. Als deze maatregelen falen, dat is in principe alleen nog de vraag, of de revolutie van alle mensen tegen het systeem, dat hun onderdrukt, met geweld of in vrede zal aflopen.

Die Wissensmanufaktur stelt zich duidelijk voor de vreedevolle variant op. De methode van weerstand moet echter doordacht zijn en er rekening mee houden, dat het hebben van een meerderheid, door het ontbreken van mediaondersteuning, een illusie is. Wij hebben dus een weg nodig, waarbij het voldoende is, als slechts vijf tot tien procent van de mensen meewerken. Dat is een realistisch potentiaal, dat met ondanks de gegeven omstandigheden kan bereiken. Als er een vrije pers was, dan zou men een partij kunnen oprichten, en een zinvolle verandering over verkiezingen kunnen proberen, echter, deze weg is geblokkeerd.

Op dit punt stelt zich de vraag, wat een ieder vandaag individueel concreet kan doen. Dit thema wordt op <http://www.wissenmanufaktur.net/steuerboykott> (Rico Albrecht) nader verklaard, waarbij speciaal de methoden van actief een passief verzet zonder meedogenloos en algemeen begrijpelijk verklaard worden.

Het perspectief

Een exponentiële functie kan ook positieve uitwerkingen hebben, namelijk dan, wanneer steeds meer mensen de samenhangen begrijpen en zich voor een verandering inzetten. Nog zijn er weinig mensen, die langzaam wakker worden, maar het worden er steeds meer en dit proces gaat slechts in één richting. Als wij ons in dit belangrijke tijdperk niet uiteendrijven (laten) en niet in de details van losse oplossingsmodellen verdwalen, dan hebben wij een goede kans dat het huidige systeem op dit historische keuzemoment ons niet opnieuw opgelegd wordt. Het is aan ons danistacraten. Laten we ons verenigen en samen werken aan het STOPPEN van deze waanzin! Wij hebben het in de hand, om bij de komende crash de wissels in te stellen voor een daadwerkelijke nieuwe orde.

Onze nakomelingen zullen ons danken.

Uw Andreas Popp en Rico Albrecht, november 2011

www.wissensmanufaktur.net/plan-b

Dit is een vertaling van de Duitse tekst, zoals te vinden is op:

<http://www.wissensmanufaktur.net/media/pdf/plan-b.pdf>

en in meerdere talen te vinden is op:

<http://www.wissensmanufaktur.net/plan-b>

Het meeste van ons werk wordt door vrijwilligers uitgevoerd.